

ה"ת 60026/01/14 - יהודה קרייטמן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 60026-01-14 קרייטמן נ' מדינת ישראל
לפני כב' השופטת תמר בר-אשר צבן
המבקש יהודה קרייטמן
נגד
המשיבה מדינת ישראל

בא-כוח המבקש: עו"ד אלי פוקסברומר (מטעם הסניגוריה הציבורית)

בא-כוח המשיבה: עו"ד אביעד דוויק (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

החלטה

כסף מזומן שהיה ברשות המבקש בעת מעצרו נתפס בידי המשטרה. זאת לטענת המשיבה, בהתאם לסמכותה על-פי הוראת סעיף 32(א) בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט-1969 (להלן - **הפקודה**), לתפוס חפץ, לרבות כסף מזומן, אם היווה שכר בעד העבירה שנעברה. בבקשה הנדונה טוען המבקש, כי המשיבה אינה רשאית להמשיך ולהחזיק בכסף שנתפס, מאחר שלא רק שאין באפשרותה של המשיבה להוכיח כי הכסף שנתפס קשור בעבירות המיוחסות למבקש, אלא שטענה זו אף נסתרת בראיות הקיימות. מנגד, מתנגדת המשיבה להחזרת הכסף המזומן שנתפס מאחר שלטענתה, התקיימו הוראות סעיף 32(א) בפקודה ובכוונתה לבקש את חילוטו על-פי סעיף 39(א) בפקודה, בתום ההליך הפלילי המתנהל נגד המבקש.

השאלה הטעונה הכרעה היא אפוא, אם לשם תפיסת כסף מזומן כאמור, על המשיבה להוכיח כי מדובר באותו כסף שהתקבל כחלק מהעבירות המיוחסות למבקש, ואם הדבר הוכח.

עיקרי העובדות הרלוונטיות

2. נגד המבקש ואדם נוסף, ישראל פינטו (להלן גם - **הנאשמים**) הוגש כתב אישום אל בית המשפט המחוזי בירושלים (ת"פ 56001-13-13) שעל-פיו מואשמים השניים כי עברו שורה של עבירות מרמה וזיוף בנסיבות מחמירות. על-פי הנטען בכתב האישום, הנאשמים פעלו להצגת מצגים כוזבים למוסד לביטוח לאומי ולרשויות צה"ל באשר למצבם הרפואי הנפשי של אזרחים רבים, וזאת מתוך כוונה שאותם אזרחים יקבלו במרמה קצבאות נכות או פטור משירות צבאי. על-פי הנטען ועל-פי העובדות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום, בתמורה למעשים המיוחסים להם, קיבלו הנאשמים תשלומים בסכומים ניכרים מאותם אזרחים.

המבקש נעצר ביום 3.10.2013 כשברשותו כסף מזומן בסכום של כ-4,300\$ (להלן - **הכסף שנתפס**), אשר נתפס בידי המשטרה. בבקשתו הנדונה עותר המבקש להחזיר לו את סכום הכסף שנתפס כאמור, וזאת לטענתו, בהיעדר עילה להמשך החזקת הכסף שנתפס, וזאת מאחר שלטענתו, אין קשר בין העבירות המיוחסות לו לבין הכסף שנתפס.

מנגד טוענת המשיבה, כי הכסף שנתפס מהווה חלק מהתמורה שקיבל המבקש עבור מעשי המרמה שעשה ולכן בכוונתה לבקש את חילוטו בתום ההליך הפלילי. לפיכך וכדי שלא לסכל אפשרות זו, טענה היא, שאין להחזיר למבקש את הכסף שנתפס.

עיקרי טענות המבקש

3. בדיון שהתקיים אתמול (26.2.2014) הודיע בא-כוחו של המבקש, כי לצורך הדיון בבקשה הנדונה אין הוא חולק על כך שישנן ראיות שבכוחן להוכיח כי לכאורה, המבקש אמנם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עוד הודיע, כי אין מחלוקת על כך שניתן לעקל חשבון בנק ואף ניתן לתפוס כסף, ובלבד שהוכח כי מדובר בכסף שהתקבל בתמורה למעשי העבירות המיוחסות למבקש (עמ' 2 שורות 14-15; עמ' 3 שורות 18-20).

עם זאת, טענת המבקש היא, שהכסף שנתפס לא התקבל בתמורה למעשי העבירות המיוחסים לו ולפיכך לטענתו, לא ניתן לתפוס כסף זה. לתמיכה בטענתו זו טען המבקש, כי חשבון הבנק שלו נסגר עוד ביום 30.6.2013, כפי שעולה מטופס דף חשבון בנק שהציג (מב/1). עוד טען המבקש, כי סמוך למעצרו, החל הוא לקדם פתיחת עסק באומן ולשם כך לוותה אשתו, שרה קרייטמן, סך של 20,000 ₪ מבנק דיסקונט, שם מתנהל חשבונה (חשבון המסתיים בספרות 4684 בסניף מרכז כלל בירושלים. להלן - **החשבון של שרה**). לתמיכה בכך, הציג המבקש את דף החשבון, שלפיו ביום 2.10.2013 הועבר אל חשבונה של שרה סך של 20,000 ₪ ובתיאור הפעולה נכתב "הקמת הלוואה" (מב/2). על-פי טענת המבקש, הוא משך את כספי הלוואה והמיר אותם לדולרים. בעת מעצרו, ביום 3.10.2013, היה ברשותו סך של כ-4,300\$, אשר על-פי טענתו, היוו את אותם כספי הלוואה שנכנסו אל החשבון של שרה אשתו.

4. על יסוד העובדות האמורות טען המבקש, כי לא רק שהמשיבה לא הרימה את נטל ההוכחה מוטל עליה, להראות שישנו קשר בין הכסף שנתפס לבין העבירות המיוחסות למבקש, אלא שלטענתו, עלה בידיו לסתור קשר זה. עוד טען, כי על-פי הנתען בכתב האישום, כל התקבולים שהתקבלו אצל בחשבון של שרה בתמורה לעבירות שמיוחסות למבקש, התקבלו במהלך שנת 2012 ובעוד התקבול המאוחר ביותר שהתקבל היה ביום 9.4.2013 בסך של כ-14,000 ₪. כך שכל התקבולים שהתקבלו, כבר נוצלו בידי המבקש ואשתו במהלך החודשים שקדמו למעצרו של המבקש. מכאן לטענתו, שאין לומר כי סכום כסף שהופקד בחשבון של שרה רק כעבור כשישה חודשים, מהווה חלק מהשכר שהתקבל בעד העבירות המיוחסות למבקש.

עיקרי טענות המשיבה

5. באשר להיבט העובדתי טענה המשיבה, כי על-פי חומר הראיות, אשר לצורך הדיון כאמור, אינו שנוי במחלוקת,

התשלום ששולם לנאשמים בתמורה לכל אחד ממעשיי המרמה היה אלפי שקלים ובחלק מהמקרים אף עשרות אלפי שקלים, וכי ישנן ראיות על העברת אותם תשלומים אל החשבון של שרה.

כך למשל, עבור מעשיי המרמה שנעשו כדי לזכות אדם בשם שלום ביבי בכספי המוסד לביטוח לאומי, קיבלו הנאשמים תמורה בסכום שבין 30,000 ₪ לכ-50,000 ₪ (כתב האישום והודעתו של שלום ביבי - מש/1, מש/2). בעקבות מצג השווא שהוצג במרמה למוסד לביטוח הלאומי, קיבל ביבי סכום חד-פעמי בסך של כ-70,000 ₪, על חשבון התשלומים הרטרואקטיביים ועתיד היה להמשיך ולקבל תשלומים חודשיים. סכום זה הועבר אל חשבוננו ביום 15.5.2012 על-פי הפרטים שמסר בבקשה שהגיש אל המוסד לביטוח לאומי ביום 27.3.2012 (הבקשה שהגיש ביבי אל המוסד לביטוח לאומי, וטופס התשלומים של המוסד לביטוח לאומי הכולל את פרטי החשבון שאליו הועברו התשלומים - מש/3, מש/4). מאותו חשבון של ביבי הועברו תשלומי התמורה עבור העבירות, אל החשבון של שרה בחמישה מועדים, בין יום 15.5.2012 לבין יום 9.4.2013, ובסך הכול הועבר סכום כולל בסך של 14,200 ₪ (דף תנועות בחשבון של שרה המתייחס אל תקופה זו - מש/5).

6. המשיבה טענה כי יש לדחות את טענות המבקש כי לכאורה, לא הוכח קשר בין הכסף שנתפס לבין הכסף שהתקבל בתמורה לעבירות המיוחסות למבקש. לטענתה, מהראיות אשר כאמור, לצורך הדיון בבקשה הנדונה אין שנויות במחלוקת, עולה, כי שכר העבירה הופקד בחשבון של שרה, שממנו על-פי טענת המבקש, גם הוצא הכסף שנתפס. שכן כאמור לעיל, על-פי טענת המבקש, הכסף שנתפס התקבל מסכום ההלוואה שלוותה שרה יום קודם לתפיסתו, כפי שהדבר עולה מדף התנועות בחשבון של שרה (דף התנועות בחשבון שהגיש המבקש - מב/1; מדף התנועות המתייחס לתקופה כמעט זה שהגישה המשיבה - מש/6).

בנסיבות אלו ונענץ המשיבה, כי כפי שאף נקבע בפסיקה, לא ניתן להפריד בין שכר העבירה לבין כסף אחר המוחזק באותו חשבון בנק, החשבון של שרה, ששימש את המבקש לקבלת תקבולים עבור העבירות המיוחסות לו. לתמיכה בטענותיו הפנה בא-כוחה של המשיבה אל פסקי הדין וההחלטות הבאים: בש"פ 5015/99 התאחדות משפטנים בלתי תלויים נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 657 (1999), כבוד השופט מ' אילן (להלן - עניין התאחדות משפטנים; ב"ש (מחוזי חיפה) 2797/03 מדינת ישראל נ' שלמה תענך ואח' (2003), כבוד השופט י' עמית (להלן - עניין תענך במחוזי; ע"פ 2333/07 שלמה תענך נ' מדינת ישראל (2010), כב' השופטת א' פרוקצ'יה, בפסקה 264 (להלן - עניין תענך).

דיון והכרעה

(1) השאלה הטעונה הכרעה ורקע משפטי

7. השאלה הטעונה עניינה כאמור, בתפיסת כסף מזומן בהתאם להוראת סעיף 32(א) בפקודה, כדי שניתן יהיה להבטיח את חילוטו בתום ההליך הפלילי (בהתאם להוראת סעיף 39(א) בפקודה). השאלה היא, אם לשם תפיסת הכסף כאמור, על המשיבה להוכיח שמדובר בדיוק באותו כסף שהיווה את השכר בעד העבירה, כטענת המבקש, או שמא, די בכך שמדובר בכסף מאותו חשבון בנק, כטענת המשיבה.

8. בהתאם להוראות הפקודה וכפי שנקבע בפסיקה (בש"פ 342/06 חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (2006), כבוד השופטת א' פרוקצ'יה (אין מספור פסקאות) (להלן - **עניין לרגו**)). ראו גם: בשפ 7446/12 ד.א. דיאמונדס (2007) בע"מ נ' מדינת ישראל, (2012), כבוד השופט נ' הנדל (להלן - **עניין דיאמונדס**)), רשאית המשטרה לתפוס חפץ אם יש יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה עבירה, כי עומדים לעבור עבירה באמצעותו, כי החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי, כי ניתן כשכר בעד ביצוע העבירה או כי שימש אמצעי לביצועה (סעיף 32(א)). עוד קובעת הפקודה (סעיף 39(א)), כי במסגרת גזר הדין רשאי בית המשפט, נוסף על כל עונש, לצוות על חילוט חפץ שנתפס לפי סעיף 32, אם האדם שהורשע בעבירה הוא בעל החפץ שנתפס. אין מחלוקת על כך שלעניין זה, דינו של כסף מזומן ודינו של חשבון בנק, כדינו של חפץ (ראו בין השאר, עניין התאחדות משפטנים (אין מספור פסקאות); תענב במחוזי, פסקאות 10-13; תענב, פסקה 264).

עוד מוסיף בית המשפט בעניין לרגו, כי תפיסת חפץ לצורך חילוט בשל כך שעל פי החשד שימש לעבירה, נועדה לאפשר למערכת אכיפת החוק לממש את סמכות הענישה הכוללת גם חילוט חפץ הקשור בעבירה וזאת במסגרת העונש שייגזר על מי שיורשע. סמכות זו, המאפשרת תפיסה לשם חילוט, אף נקבע (שם), משקפת את גישת המחוקק שלפיה פגיעה בזכות הקניין לגבי חפץ שנעברה באמצעותו עבירה, מבטאת עונש ראוי בנסיבות מתאימות.

עם זאת, כפי שנקבע בפסיקה (עניין לרגו; עניין דיאמונדס), כדי להורות על המשך תפיסתו של חפץ כאמור, יש לבחון את סיכויי החקירה להבשיל לכתב אישום ולמשפט ואם כבר הוגש כתב-אישום, את קיומן של ראיות שבכוחן להוכיח כי העבירות המיוחסות בו לנאשם, לכאורה נעברו. כך גם יש לבחון, אפשרות של חלופה לתפיסת החפץ, בדרך שהפגיעה בזכות הקניינית או החוזית של מי שתובע לזכות בחפץ פחותה, אך גם באופן שיהיה בה כדי להבטיח את אפשרות חילוט החפץ בסוף ההליך המשפטי.

9. בענייננו, לא הייתה מחלוקת כי ישנן די ראיות כנדרש, להוכחת העבירות המיוחסות למבקש. כך גם לא הייתה מחלוקת על כך שבמקום שבו החפץ שנתפס הוא כסף מזומן, לא ניתן לקבוע חלופה לאופן תפיסתו (זאת בשונה מחפץ, כמו כלי רכב למשל, שניתן לעקלו ולהבטיח את אפשרות חילוטו בדרכים חלופיות). מכל מקום, המבקש אף לא הציע חלופה שכזו, ככל שישנה בנמצא.

(2) בחינת גרסתו העובדתית של המבקש

10. תמצית טענת המבקש, ככל שהיא מתייחסת אל ההיבט העובדתי ואל הראיות התומכות בכך, היא כי הכסף שנתפס הגיע לידינו לאחר שהעבירות המיוחסות לו נעברו. מקור הכסף שנתפס, כך לטענתו וכמפורט לעיל, בהלוואה שלוותה אשתו מהבנק יום קודם למעצרו. מכאן לטענתו, שלא ניתן לומר שכסף זה קשור בדרך כלשהי בעבירות שיוחסו לו, ואשר נעברו מספר חודשים קודם לכן.

לא רק שטענה עובדתית זו אינה יכולה לסייע למבקש מן הטעמים שעליהם נעמוד בהמשך הדברים, אלא שמן הראיות שהציגו המבקש והמשיבה, עולה ספק רב באשר לנכונות העובדות שעליהן מבסס המבקש את טענתו. תחילה נבחן את

העובדות ולאחריהן נידרש אל ההיבט המשפטי.

11. אין מחלוקת על כך שבעת מעצר המבקש, ביום 3.10.2013, היה בכיסו סך של כ-4,300\$ במזומן, אשר נתפס בידי המשטרה. סכום זה היה כאמור, בדולרים ולא בשקלים. לא הוצגו כל מסמכים שבכוחם להצביע על כך שהמקור של אותו כסף מזומן, בשטרות של דולרים, היה באותם כספי הלוואה בסך של 20,000 ₪ שהופקדו בחשבון של שרה, ואשר נמשכו מהחשבון והומרו לכסף מזומן בדולרים. מכאן אפוא, שאין כל ראייה בנמצא לכך שאמנם מדובר בכסף, אשר כטענת המבקש, הגיע לידי רק לאחר שהעבירות נעברו. לפיכך ובהיעדר יכולת לשייך כסף מסוים למקור מסוים, יש מקום להנחה כי מדובר בחלק מהתקבולים שקיבל המבקש בתמורה למעשי העבירה שמיוחסים לו בכתב האישים.

על כך יש להוסיף את העובדה שמהמסמכים שבהם ביקש המבקש להיתלות עולה כי אפילו דובר באותו כסף, הרי שמדובר רק בחלקו. על-פי נתוני השער היציג של הדולר שמפרסם בנק ישראל, ערכו של הסכום שהיה בכיסו של המבקש בעת מעצרו (4,300\$) היה כ-15,136 ₪ (השער היציג ביום 2.10.2013 היה 3.52 ₪ = 1\$). בדיקת תנועות חשבון הבנק של שרה במועד הרלוונטי מראה, כי הסכום המרבי שנמשך באותו יום (2.10.2013) היה 11,560 ₪ (10,000 ₪ משיכה במזומן; 1,000 ₪ משיכה מכספומט דיסקונט; 300 ₪ העברה; 260 ₪ משיכת המחאה). יוער, כי ישנה המחאה נוספת בסך של 2,550 ₪ שנמשכה למחרת, ביום 3.10.2013, כך שהסכום הכולל שנמשך באותם יומיים הוא בסך של 14,110 ₪. אולם נראה שדי בחוסר ההתאמה המדויקת בין הסכום שנמשך לבין הסכום שנתפס כדי שבהיעדר ראיות להמרת הכסף, לא ניתן יהיה לומר שמדובר בזהות בין כספי הלוואה לבין הסכום שנתפס.

(3) תפיסת כסף מזומן בניסבות הנדונות

12. מכל מקום וכאמור, אפילו היה בידי המבקש להוכיח כי אמנם מקורו של הכסף שנתפס באותם כספי הלוואה שנכנסו אל החשבון של שרה יום קודם לכן, לא היה בכך כדי להועיל לו.

נושא תפיסת כסף מכוח סעיף 32 בפקודה נדון בין השאר בעניין תענך במחוזי (שבו נדונה בקשה להארכת תקופת תפיסתם של חשבוניות בנק עד תום ההליכים המשפטיים) ובעניין תענך (ששם נדונה השאלה אם היה מקום לחילוט כספים במסגרת גזר הדין). בשניהם נקבע כי במקום שבו סכומי כסף שונים הצטברו באותו חשבון עובר ושב בבנק, הרי ש"נטמעו הם זה בזה והתמזגו באופן המביא לאובדן 'זהותם המקורית'". למסקנה זו הגיעו בשני המקרים, בין השאר, על יסוד הקביעה בעניין ע"א 323/80 אלתית בע"מ נ' בנק לאומי לישראל בע"מ, פ"ד לז(2) 673 (1983), לעניין הניסיון ל"זיהוי" כספים מסוימים מתוך חשבון בנק. זאת הגם שהקשר הדברים בעניין אלתית הוא שונה. כאמור שם (אלתית, כבוד השופט ת' אור, בפסקה 4):

"כשמתנהל חשבון עובר ושב, הרי כל סכום המוכנס לחשבון מאבד את 'ישותו המיוחדת' ומתמזג עם הסכום שבחשבון, ולבעל החוב מגיעה היתרה, הנוצרת מזקיפת כל פריטי החשבון - לזכות ולחובה - זה מול זה. מכאן, שאין לבעל החשבון זכות לתבוע פריט כלשהו מהחשבון, אלא את יתרת החשבון, אם

היתרה היא לזכותו ... בכל מקרה, עם כניסתו של הסכום של הלקוח לחשבון, נטמע הוא בתוכו ומשנה את היתרה שבחשבון - אך אין לו עוד קיום עצמאי, ואין הוא בר-תביעה".

כפי שהוסיף כבוד השופט י' עמית בעניין תענך במחוזי (שם, פסקה 12), "כסף הוא 'חפץ' ממין מיוחד, חסר טעם וריח בשל יכולתו להתערב, להיטמע ולהתמזג עם כספים אחרים עד שלא נודע כי בא אל קרבם ועד שאותו כסף מאבד את זהותו ואת צבעו". דברים אלו, באשר למאפייניו הייחודיים של הכסף, אשר נאמרו על יסוד אמרתו הידועה של אספסיאנוס לבנו טיטוס, כי "לכסף אין ריח" (אמרה המיוחסת לו על רקע החלטתו לגבות תשלום עבור השימוש בחדרי נוחיות ציבוריים), מבהירים על שום מה אין רלוונטיות לשאלה מה המקור של סכום מסוים המוחזק בידיו של פלוני, בחשבון, או בחשבונה של אשתו, ששימש אכסניה לכספים שהתקבלו בעד העבירה. שכן "פרשנות תכליתית של סעיף 32(א) לפסד"פ, מביאה למסקנה כי יש לפרש את המונח 'חפץ' בצורה מרחיבה, ככוללת גם כסף שאינו צבוע, קרי, כל יתרת זכות בבנק .. אמור מעתה, כי משהתמזגו בחשבון ... כספים שמקורם בביצוע העבירה ... וכספים ממקורות כשרים אחרים, נתערבו אלו באלו כדברים ש'היו לבשר אחד' ויש לראות את כל הכספים כאילו והושגו בעבירה" (שם, פסקה 13).

כך גם נקבע בעניין תענך (בפסקה 264), לעניין אישור חילוט כספים במסגרת גזר דין, כי במקום שבמדובר בכספים בחשבון בנק אחד, ראוי לאמץ את הגישה שהתפתחה בפסיקה בארצות הברית (המבוססת על העקרונות שנקבעו בחקיקה המאפשרת חילוט רכוש "מעורב", בהוראות סעיפים 981-982 ב-Money Laundering Control Act, 18-U.S.C (1986)). על-פי גישה זו, במקום שבו התערבו סכומי כסף "כשרים" עם סכומי כסף שמקורם בעבירה, כי אז לא ניתן עוד להבחין בין הכספים, שכן הכספים שמקורם בעבירה "עורבבו" עם סכומי כסף כשרים, שמקורם בפעילות לגיטימית, ונטמעו זה בזה והתמזגו זה לתוך זה ... לא ניתן עוד להבחין בין הכסף 'הנקי' והכסף 'המלוכלך' ומתחייבת המסקנה לפיה סכום הכסף - כולו - מהווה 'רכוש אסור' ואשר ניתן לחלטו".

13. כך גם בענייננו, המבקש לא חלק על כך שבחשבון הבנק של שרה התקבלו כספים שהיוו את שכר העבירות שעבר. כך שאותם סכומים שלכאורה קיבל בתמורה לעבירות שעבר התערבו עם כספים אחרים בחשבון זה. הכספים שימשו בחשבון של שרה בערבוביה ללא יכולת הבחנה ביניהם. אין רלוונטיות למועדים שבהם הופקדו בחשבון הבנק כספי שכר העבירה ("הכסף המלוכלך") ואף לא למועדים שבהם הופקדו כספים אחרים ("הכסף הנקי"). כדי שניתן יהיה לתפוס כסף שגם לטענת המבקש מקורו בחשבון הבנק של שרה, די בכך שאותו חשבון שימש למבקש אכסניה גם לכספי העבירה.

לכך גם יש להוסיף את העובדה, שעל-פי טענת המבקש, מקור הכסף שנתפס בכספי הלוואה שהתקבלה מהבנק. כידוע, ולא מן הנמנע, שהלוואה התאפשרה בשל מצב החשבון בתקופה שקדמה להלוואה, בעוד שמצב החשבון הושפע מכך שבחשבון הופקדו כספים שהתקבלו כשכר עבירה. כך שגם עובדה זו מובילה לכך שלא ניתן להפריד עוד בין כספים שונים שהתגלגלו בחשבון של שרה.

לפיכך, אפילו היה הכסף שנתפס ממקור אחר, משעה שהמבקש ערבב בין הכספים, לא ניתן עוד להפריד בין הדבקים.

14. מכל הטעמים שעליהם עמדנו, התשובה לשאלה שעמדה להכרעה היא אפוא, כי עלה בידי המשיבה להראות שהכסף שנתפס, אכן נתפס כדיון, בהיותו כסף שהתקבל כחלק מהעבירות המיוחסות למשיב. זאת מאחר שהכסף שנתפס התערבב בכסף שניתן למבקש כשכר בעד ביצוע העבירות שבהן הוא מואשם. מכיוון שכך, ובהתאם להוראת סעיף 32(א) בפקודה, המשיבה רשאית הייתה לתפוס את הכסף והיא רשאית להמשיך ולהחזיק בו כדי להבטיח כי בבוא העת, אם יורשע הנאשם, תוכל לבקש את חילוטו בהתאם להוראת סעיף 39(א) בפקודה.

התוצאה היא אפוא, שהבקשה להחזרת התפוס - הכסף שנתפס - נדחית.

בהסכמת הצדדים, המזכירות תשלח אליהם את ההחלטה (אין צורך בהתייצבותם לדיון לשם כך).

ניתנה היום, כ"ז באדר א' התשע"ד, 27 בפברואר 2014, בהיעדר הצדדים.